

og den væsentligste Del af de Forslag, her foreligge, er myntet paa enten at forklare forskellige Bestemmelser, som findes i Loven af 1857 eller at træffe yderligere Bestemmelser for at forhindre de Klusioner, som for Regjeringen have vüst sig ikke at kunne undgaaes, saaledes som Loven er affattet. Dette gjælder væsentligt Ændringsforslaget under Nr. 1 til § 2. Jeg mindes ikke at have sagt i Landstinget, at det var det Samme, enten det var en Forbrugsforening eller en Kjøbmand, der drev Handel (Modsigelse). Det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at det ikke forekom mig, at der var nogensomhelst Grund til at gjøre saa meget Væsen af dette Næringsbevis, thi det dreier sig dog ikke om store Kapitaler, det dreier sig jo om en Udgift af 5—12 Rd. i det Almindeligste (Th. Nielsen: Nei). Jeg beder om Forlæbelse, ikke om mere ved de Forbrugsforeninger, hvorom der her er Tale. Der kan vel være Forbrugsforeninger, som kunne komme til at svare høiere Afgift, men for de fleste af dem, som Interessen dreier sig om ved dette Lovforslag, vil der ikke være Spørgsmaal om andre Børløb end 5—12 Rd. Jeg har sagt, at naar det var en Forbrugsforening af noget Omfang, saa vilde den lige saa godt som den Kjøbmand, der driver Næring, have Uvance (Th. Nielsen: Det har jeg sagt). Det er ikke det Samme, som det ærede Medlem har sagt, og Grunden hvorfor jeg modtager mig dette Forslag under Nr. 1 er ikke den, at jeg er uenig med de Herrer, som have stillet det, deri, at naar en Forbrugsforening holder sig indenfor de lovlige Grændser og navnlig ikke handler med andre end sine Medlemmer, skal intet Menneffe røre dem, men mine Herrer, det er fordi Opmundringen har været saa stor, at man har fundet paa, hvorledes man med stor Lethed skaffer sig Medlemmer. Der er Forbrugsforeninger, som ikke behøve Andet end, at de give Enhver som helst, som kommer ind i deres Udsalg, en Kontrabog, tager et lille Ailskud af f. Ex. 4 Skilling, saa ere de Kjøbende Medlemmer. Saadanne Foreninger findes. For ikke at aabne Udgang for den Slags Mangover er det, at jeg ikke kan modtage Forslaget under Nr. 1, men jeg er for Dvrigt fuldstændig enig i, at naar det er virkelige Medlemmer, som gjøre Indstud og deltage i Gevinsten og maasse ogsaa i Tabet, saa skal det agtes som en virkelig Forbrugsforening, som Ingen, hverken Politiet eller nogen Anden kan røre, naar de kun ikke ville eludere Lovgivningen. (Th. Nielsen: Er det saa ligegyldigt, hvad de handle med?) Det antager jeg, det kommer an paa, hvilket Næringsbevis de løse. (Th. Nielsen: Naar de løse et Næringsbevis?) Ja, jeg kan ikke se, hvad der skulde være i Veien for, at de kunne fordele mellem deres virkelige Medlemmer, hvad de ville, naar det overhovedet er tilladt at handle med disse Ting. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 7 angaar, saa veed jeg ikke, om ærede

Medlemmer have lagt Mærke til den Redaktion, som kommer ud, dersom vi vedtage dette Ændringsforslag; der vil da komme noget af det Besynderligste, som man vel kan finde, ud af det. Der vil komme til at staa i Stedet for Ordene: „Det er indtil nysnævnte Tidspunkt“: „Ved Krammarfederne er det kun tilladt de i Kjøbstæderne og paa Landet bosatte Handlende, Fabrikanter og Haandværkere at falholde deres Værlinger ved Markederne“ osv. Hvad vil dette sige? Skal det indskrænktes til Krammarfederne alene? Jeg kan kan ikke forstaa det anderledes, medens Bestemmelsens Indhold, som den nu staa, er, at den gjælder baade Kreatur- og Krammarfederne. Jeg vil altsaa, hvorledes man end stiller sig ligeoverfor Spørgsmaalet om Krammarfederens Vedbliven eller ikke, ikke kunne modtage en Lov med en Redaktion som denne, som jeg ikke kan sætte mit Navn under, men i Dvrigt skal jeg ikke lægge Skjul paa, at der er stor Forskel — siden man har talt om Kjøbstædernes Stilling til dette Spørgsmaal — paa, hvorvidt den enkelte Kjøbstad vil opgve den Indtægt, som den kan faae af et Krammarfed, og hvorvidt Ophævelsen sfer som en almindelig Foranstaltning. Dette, maa de Herrer lægge Mærke til, har den ærede Ordfører flere Gange udtalt, var en Betragtning, der gjorde sig gjældende i Kjøbstadskommissionen, at man ikke vilde holde paa Krammarfederne, at, saalænge det ikke blev en almindelig Bestemmelse, at de skulde op-høre, troede i det Mindste nogle af Kjøbstæderne ikke at burde give Slip paa den. Jeg anser Krammarfederne for en Levning fra Fortiden, som maaste kunde være nødvendige, den Gang Kjøbstæderne ikke havde den Udvikling, og da der ikke var den Konkurrence som nu, men man kan jo nu i Kjøbstæderne faae Alt, hvad man vil have, og der er saa mange Haandværkere og Handlende, at det ikke kan være den Enkelte tilladt at krue Priserne op. Paa den anden Side kan jeg ikke komme bort fra, at det er en temmelig nærgaende Konkurrence, man byder dem gjennem de bestaaende Krammarfeder, hvor Enhver kan møde, og samtiddig med, at han ikke gavner Omsætningen i Retning af Værelnes Godhed, underminerer deres Næring, der bo paa Stedet og ellers ere henviste til at leve af Handel fra, hvad der naturlig hører til Kjøbstadens Opland. Den eneste Vanskelighed, som jeg har set ved at ophæve Krammarfederne, er, at det vel kan være, at en eller anden Landhaandværker, som maaste er vant til at komme paa Krammarfederne og afsætte sine Produkter, lider derved. Men jeg vil dog sige, at Alt, hvad der vedrører Landvæsenet, er det efter de bestaaende Love tilladt at forhandle ogsaa ved Krammarfeder, saa at der altsaa kun er Spørgsmaal om saadanne ganske enkelte Fabrikationer, som det uden Tvivl ikke er saa overmaade vanskeligt at finde Uffætning for paa anden Maade; thi foruden at de Paagjældende kunne sælge fra deres Hjem, fra deres